

ΘΕΑΤΡΙΚΟ

**“ΕΘΝΟΣ
ΑΓΝΩΣΤΩΝ
ΗΡΩΩΝ”**

24ο Δημοτικό Σχολείο Χαλκίδας

Μάιος 2021

Κείμενο : Μπλέτσας Χρήστος
ΣΚΗΝΗ 1

(Ένα κορίτσι κάθεται μπροστά από ένα γραφείο γεμάτο βιβλία)

Μαρία : Δε μας φτάνανε όλα τα άλλα, να και η άσκηση στην Ιστορία! Να δούμε πότε θα προλάβουμε να τα κάνουμε όλα! Όχι τίποτα άλλο, δεν έχουν έρθει ακόμα και τα κορίτσια για να αρχίσουμε!

(Χτυπάει το κουδούνι. Μπαίνουν δύο κορίτσια μέσα.)

Νίκη : Γεια!!!

Ελπίδα : Γεια σου, Μαρία!

Μαρία : Άντε, βρε κορίτσια! Πού είστε τόσην ώρα;

Νίκη : Έλα, καημένη, πώς κάνεις έτσι; Ρίχναμε μια ματιά σε κάτι βιβλία.

Μαρία : Και; Βρήκατε τίποτα;

Ελπίδα : Τι να σου πω, βρε Μαρία. Πολύ δύσκολη αυτή η εργασία που μας έβαλε η δασκάλα : “Ποιοι είναι οι αληθινοί ήρωες της Ελληνικής Επανάστασης του 1821;”

Μαρία : Δεν καταλαβαίνω τι πρέπει να απαντήσουμε.

Νίκη : Εγώ στην αρχή άνοιξα το λεξικό. Εκεί γράφει “ Ήρωας : άνθρωπος που προβαίνει σε γενναία πράξη, συχνά μέχρι σημείου αυτοθυσίας “. Αυτό όμως τι σημαίνει; Θα κάτσουμε να γράψουμε τώρα ένα σωρό ονόματα που σκοτώθηκαν στην Επανάσταση; Άντε και τους γράψαμε, θα τους θυμόμαστε;

Ελπίδα : Εμένα ο θεός μου, ο Σοφοκλής, μου είπε ότι πρέπει πρώτα να καταλάβουμε τι σημαίνει να είσαι ήρωας για να

καταλάβουμε ποιοι ήταν τελικά οι ήρωες. Μου έδωσε κι ένα μικρό βιβλίο να διαβάσουμε.

Μαρία : Για να δω. “Ιστορίες ηρώων”. Λέτε να βρούμε τίποτα συγκεκριμένο;

Νίκη : Ξέρω κι εγώ; Ας αρχίσουμε το διάβασμα, μπας και τελειώσουμε με αυτή την άσκηση επιτέλους!

Μαρία : Θα αρχίσω εγώ. Διαβάζω....

ΣΚΗΝΗ 2

Μαρία : Μάιος του 1805. Νύχτα. Ένας παπάς με ένα φανάρι στα χέρια οδηγεί μια ομάδα μικρών παιδιών μέσα στο μισοσκόταδο.

(Από μακριά μπαίνουν στη σκηνή μερικά παιδιά κι ένας παπάς με ένα φαναράκι στα χέρια)

Παιδιά : Φεγγαράκι μου λαμπρό, φέγγε μου να περπατώ να πηγαίνω στο σχολειό, να μαθαίνω γράμματα, γράμματα σπουδάγματα του Θεού τα πράγματα...

Παπάς : Σσσσσς! Ήσυχα, ευλογημένα! Μη βγάζετε τσιμουδιά! Αν μας ακούσουν χαθήκαμε! Ακολουθήστε με ο ένας πίσω από τον άλλο και μη βγάλετε κιχ!

(Μπαίνουν στη σκηνή)

Παπάς : Εδώ, παιδάκια μου, εδώ, δίπλα στην εικόνα του Χριστού μας. Κάτω από το καντήλι Του, να έχουμε φως, να μπορούμε να διαβάζουμε. Λοιπόν, κάνετε αυτά που είπαμε;

Παιδί 1 : Ναι, παππούλη, το διαβάσαμε το κομμάτι από το Ευαγγέλιο.

Παπάς : Μπράβο, παιδιά μου! Γιάννη, έκανες τις πράξεις που σου είπα;

Γιάννης : Τις έκανα, αλλά δε μου βγαίνουν! Λες να έχεις κάνει κανένα λάθος στους αριθμούς, παπά μου;

Παπάς : Τι λες,βρε ακαμάτη; Εγώ το κάνω το λάθος ή εσύ που τεμπελιάζεις;

Παιδί 2 : Παππούλη, συγχώρα τον αλλά κι εμείς από την πείνα και την κούραση βασανιζόμαστε, λες να έχουμε όρεξη για διάβασμα;

Παπάς : Καημενούλια μου, πεινάτε, το ξέρω. Όλοι πεινάμε. Όμως πρέπει να κάνετε κουράγιο και να κοιτάξετε να μάθετε γράμματα. Μόνο αυτά μπορούν να μας ξεσκλαβώσουν!

Παιδί 3 : Γιατί; Τι είναι τα γράμματα; Κουμπούρια είναι;

Παπάς : Κι από κουμπούρια πιο δυνατά είναι! Γι'αυτό να διαβάζεις να μην είσαι κουμπούρας!

(Γελάνε όλοι)

Γιάννης : Εγώ, παπά, δεν φοβάμαι κανέναν. Ούτε τον Τούρκο! Κι αν έρθει η ώρα, θα δεις τι θα γίνει. Μόνο να μεγαλώσω λίγο ακόμα.

Παπάς : Εμείς, Γιάννη, εκτός από Χριστιανοί, είμαστε κι Έλληνες. Ξέρεις τι λέγανε τα παλιά τα χρόνια οι πρόγονοί μας, οι Σπαρτιάτες; “Όπου δε νικάει η λεοντή, νικάει η αλωπεκή”, δηλαδή, όπου δε μπορείς να κερδίσεις με τη δύναμη και την παλικάριά, νικάς με το μυαλό! Να το θυμάστε αυτό, παιδιά μου. Θα έρθει και η ώρα της παλικάριάς, τώρα είναι καιρός να είμαστε μυαλωμένοι κι έξυπνοι. Οι Τούρκοι ούτε σέβονται, ούτε συγχωρούν!

(Ξαφνικά μπαίνουν στη σκηνή φωνάζοντας δύο ένοπλοι Τούρκοι, ένας Μπέης κι ένας στρατιώτης.

Ο Γιάννης τους βλέπει και φεύγει κρυφά από τη σκηνή.)

Μπέης : Σας έπιασα. Τι κάνετε εδώ, μωρέ;

Παπάς : Τίποτα κακό, Μπέη μου! Να, χαθήκανε τα μικρά στο δρόμο και τα μάζεψα να τα πάω σπίτι τους!

Στρατιώτης : Ψέματα λέει, Μπέη μου! Έχουν βιβλία στα χέρια τους!

Μπέης : Λες να μην το βλέπω; Αφού τα ξέρω όλα, παπά, τι πας να με κοροϊδέψεις; Ο σπιούνος μας μας τα είπε όλα! Μαζεύεις τα παιδιά των ραγιάδων και τα μαθαίνεις γράμματα.

Στρατιώτης : Και τους μιλάει, λέει, για το μεγάλο γένος των Ρωμιών!

Μπέης : Μεγάλο γένος οι σκλάβοι; ΧΑΧΑΧΑ Θέλετε και μεγαλεία, ε; Αντί να δοξάζετε τον Αλλάχ που σας αφήνουμε να ζείτε, μου

ονειρεύεστε ελευθερίες! Θα σας δείξω εγώ τώρα, πιάστους όλους, δέστους και πάμε να τους περάσουμε μαχαίρι στην αυλή!

Παπάς : Όχι, για όνομα του Θεού! Παιδάκια είναι! Δεν κάνανε κάτι κακό!

(Τα παιδιά αγκαλιάζουν τον παπά. Την ώρα εκείνη μπαίνει στη σκηνή ένας άνδρας που τον κρατάει από το χέρι ο Γιάννης)

Γιάννης : Εδώ είναι!

Βασίλης Αναγνώστου : Εδώ είστε, βρε παλιόπαιδα; Καλησπέρα, Μπέη μου!

Μπέης : Τι θες εσύ εδώ τέτοια ώρα; Φύγε! Τράβα σπίτι σου και μη μπλέκεσαι στις δουλειές των άλλων.

Βασίλης Αναγνώστου : Να με συμπαθάς, Μπέη μου. Όλη τη νύχτα τα ψάχνω. Τους είπα το απόγευμα να πάνε να μου φέρουν τα πρόβατα, μα , ούτε πρόβατα ήρθαν σπίτι, ούτε αυτά τα αφιλότιμα! Ξέρεις πόση ώρα τα ψάχνω;

Μπέης : Και τι σε νοιάζουν εσένα, βρε, αυτά; Τα παιδιά σου είναι; Εσύ κοίτα να βρεις τα πρόβατα.

Βασίλης Αναγνώστου : Τα σπλαχνίζομαι, μαθές, είναι παιδιά εργατών μου, τα λυπάμαι τα καημένα. Ε, βοηθάνε και στις δουλειές, τα έχω και για να κάνω χάζι.

Μπέης : Ό,τι κι αν σου είναι, ο παπάς και οι μικροί γκιαούρηδες πάτησαν τον νόμο της Αυτοκρατορίας μας! Η τιμωρία είναι μία! Θάνατος!

Βασίλης Αναγνώστου : Έλα, βρε Μπέη μου. Ας μην τα βάζουμε τώρα με τα παιδάκια! Ας πούμε ότι ξεστρατήσανε και δε θα το ξανακάνουν. *(Βγάζει ένα σακουλάκι με χρήματα και του τα δίνει)*

Μπέης : *Τι είναι αυτό, βρε; Πας να με δωροδοκήσεις;*

Βασίλης Αναγνώστου : Για το Θεό, Μπέη μου! Κάτι για τον κόπο σου και για τη φασαρία που σου προκαλέσαμε! Θα γράψω και στον αδερφό μου στον Πόλη να δώσει ένα μπαξίσι και στον Μπεηλέρμπεη, είναι φίλοι, δεν πιστεύω να θες να τον κακοκαρδίσεις!

Μπέης : *(Παίρνει τα χρήματα)* Αυτή τη φορά σας συγχωρώ. Την άλλη φορά όμως δε θα μείνει κανείς ζωντανός, ούτε μεγάλος, ούτε μικρός! Και τότε τα λεφτά σου δε θα σε σώσουν! Το ορκίζομαι στον Αλλάχ! *(Απευθύνεται στον στρατιώτη)* Πάμε, ωρε!

(Οι Τούρκοι φεύγουν από τη σκηνή)

Παπάς : Πάνω στην ώρα ήρθες, άρχοντα.

Βασίλης Αναγνώστου : Ο Γιάννης με ειδοποίησε. Ευτυχώς που πρόλαβα το κακό.

Παπάς : Θα μας σκότωναν όλους! Μας πήρανε χαμπάρι! Κάποιος μας κάρφωσε!

Βασίλης Αναγνώστου : Το ξέρω, παππούλη. Μη σκας, θα σου τον συγυρίσω εγώ. Αλλά θα πρέπει για λίγες μέρες να σταματήσουμε το σχολειό, να βρούμε άλλο μέρος για να κάνετε μάθημα.

Παπάς : Θα γίνει όπως θες, άρχοντά μου. Κι εσύ, Γιάννη, που φόρεσες την αλωπεκή, αντίς για τη λεοντή, να έχεις την ευχή μου, παιδί μου.

(Ο Γιάννης του φιλάει το χέρι.)

Βασίλης Αναγνώστου : Θα έρθει και η ώρα της λεοντής, παπά. Θα 'ρθει!

(Όλοι φεύγουν από τη σκηνή)

ΣΚΗΝΗ 3

Νίκη : Και περάσανε τα χρόνια. Τα παιδιά γίνανε άντρες. Μα, των Ελλήνων η ζωή ήταν πάντα το ίδιο πικρή. γιατί η σκλαβιά δε έχει γλύκα, γιατί οι Ρωμιοί δεν έμαθαν ποτέ να ζούνε σκλάβοι.

(Στη σκηνή βρίσκονται τρεις γυναίκες και ένας νεαρός άντρας.)

Μάνα : Γρήγορα, γυναίκες! Γρήγορα να προλάβουμε!

Σταυρούλα : Να προλάβουμε να κρύψουμε τα προικιά και τα ασημικά! Αν έρθουν οι χαρατζήδες του Αγά και τα βρουν, θα μας τα πάρουν όλα!

Μάνα : Κι εσείς, κοπέλες, τρεχάτε να βάλετε τα κουρέλια σας και να μουτζουρώσετε τα πρόσωπά σας με κάρβουνο. Να γίνεται άσχημες σαν το κοράκι, να μη σας ζυγώνει άνθρωπος!

Ελευθερία : Ξέρουμε, καλέ κυρά. Αυτοί οι άθλιοι οι Τούρκοι δε σέβονται τίποτα! Αν δουν καμιά Ελληνίδα που να τους αρέσει, την αρπάζουν και τη βάζουν στο χαρέμι τους!

Αλέξανδρος : Ούτε παντρεμένες λογαριάζουν, ούτε λεύτερες, ούτε τίποτα. Ακόμα και παιδιά αρπάζουν οι άθλοι!

Μορφούλα : Άτιμη φάρα. Το παιδομάζωμα είναι η πιο μεγάλη τους αμαρτία! Να χάνεις το βλαστάρι σου, να σου το παίρνουν για δουλικό ή για γενίτσαρο!

Δέσποινα : Μάνα να μην τα ζήσει αυτά τα πράγματα! Την κατάρα μου να έχουν!

Μάνα : Αφήστε τις κουβέντες! Γρήγορα σας λέω! Μας έστειλαν μαντάτα από το διπλανό χωριό, όπου να 'ναι, φτάνουν! Ο Γρηγόρης κι ο Κυριάκος παραφυλάνε και θα μας ειδοποιήσουν αμέσως!

Αλέξανδρος : Να 'χα λίγο από το κουράγιο του αδερφού μου, του Αναστάση, βρε μάνα, κανείς τους δε θα έμενε.

Μάνα : Κάτσε ήσυχα εσύ κι άσε τις παλικάριές! Έχει κι αρραβωνιαστικιά να νοιαστείς, δεν είναι ώρα για να μας κάνεις τον λεβέντη!

Αλέξανδρος : Την Ελευθερία θα την παντρευτώ! Αυτό υποσχέθηκα στον πατέρα της, τον παπα – Κωστα, και πίσω δεν το παίρνω! Αλλά τους Τούρκους μια μέρα η Ρωμιοσύνη θα τους στείλει από εκεί που ήρθαν, θα το δεις!

(Μπαίνουν στη σκηνή δύο άντρες)

Γρηγόρης : Κυρά, κυρά! Έρχονται οι Τούρκοι!

Κυριάκος : Έρχονται οι χαρατζήδες! Κρυφτείτε, κοπέλες!

(Τα κορίτσια φεύγουν τρέχοντας από τη σκηνή. Μένουν οι άντρες και η μάνα. Μπαίνουν μέσα δύο Τούρκοι.)

Χαρατζής 1 : Καλημέρα, γκιαούρηδες!

Μάνα : Καλημέρα και σε εσάς! Πώς κι από τα μέρη μας;

Χαρατζής 2 : Κάνουν και τους ανήξερους, βρε! Για το χαράτσι ήρθαμε, κυρά! Τα λεφτά του Πασά και γρήγορα για να φεύγουμε!

Χαρατζής 1 : Έχουμε κι άλλους γκιαούρηδες να ελέγξουμε, μη μας πάρει η μέρα!

Κυριάκος : Ορίστε. (Τους δίνει ένα πουγγί) Τα μαζεύουμε όλο τον χρόνο για τον Πασά μας!

Χαρατζής 1 : Με κοροϊδεύεις, βρε; Τι είναι αυτό; Ελεημοσύνη δίνεις;

Γρηγόρης : Προς Θεού! Είναι το χαράτσι που χρωστάμε! Ένα φλουρί για κάθε άτομο!

Χαρατζής 2 : Τον ξέρεις τον νόμο, βλέπω. Αλλά εγώ βλέπω και κάτι άλλο. Τι είναι αυτά εκεί πίσω τα τσουβάλια;

Κυριάκος : Η σοδειά μας. Δεν ήταν καλή φέτος.

Χαρατζής 1 : Και τη βάλατε σε τόσα τσουβάλια; Άρα, ήταν μεγάλη σοδειά! Σαν να λέμε... δεν είστε γεωργοί απλοί. Τα πουλάτε! Άρα, έμποροι είστε! Και οι μεγάλοι έμποροι πληρώνουν τέσσερα φλουριά το κεφάλι!

Αλέξανδρος : Μα, τι λέτε; Έμποροι εμείς; Φτωχοί αγρότες είμαστε, μας ξέρετε τόσα χρόνια!

Γρηγόρης : Εξάλλου, και να θέλουμε να σας πληρώσουμε, δεν έχουμε τόσα χρήματα!

Χαρατζής 2 : Δεν πειράζει, παίρνουμε και σε είδος! Λοιπόν, τα τσουβάλια θα τα φορτώσετε στο κάρο που έχουμε έξω, ανήκουν στον Σουλτάνο μας τώρα!

Μάνα : Και εμείς τι θα φάμε; Πώς θα ζήσουμε;

Χαρατζής 2 : Δικό σας πρόβλημα.

Χαρατζής 1 : Κάτι κορίτσια που ήταν εδώ πέρσι, πού είναι τώρα;

Κυριάκος : Τι τα θες;

Χαρατζής 2 : Εγώ,... τίποτα! Ο Πασάς έχει όρεξη να τις γνωρίσει.

Γρηγόρης : Κατάλαβα. Ορίστε, πάρτε τα λεφτά για το χαράτσι και πηγαίνετε στην ευχή.

Χαρατζής 1 : Α, βλέπω τα βρήκατε τα λεφτά, ε; Όμως βλέπω και κάτι ακόμα. Το τσουκάλι τι έχει μέσα;

Μάνα : Το φαγητό μας για σήμερα. Φασόλια!

Χαρατζής 2 : Το αγαπημένο μου! Φέρτο κι αυτό εδώ!

Αλέξανδρος : Κι εμείς τι θα φάμε;

Χαρατζής 1 : Τίποτα! Ευκαιρία να συνηθίσετε στην πείνα!

(Οι χαρατζήδες φεύγουν γελώντας!)

Αλέξανδρος : Έχε χάρη, μωρέ, έχε χάρη που δεν έχω το κουράγιο να σας περάσω από το μαχαίρι! Πού θα πάει όμως; Θα έρθει κι εκείνη η ώρα!

ΣΚΗΝΗ 4

Ελπίδα : Χαρές και γλέντια στο χωριό σήμερα. Παντρεύονται επιτέλους ο Αλέξανδρος και η Ελευθερία! Περιμένουν με

ανυπομονησία τον αδερφό του, τον Γιάννη, που έχει πάει να σπουδάσει ιατρική στην Ευρώπη.

(Στη σκηνή βρίσκονται η μητέρα με τον Αλέξανδρο με τις αδερφές του και την Ελευθερία)

Μάνα : Σπουδαία μερα σήμερα, παιδιά μου! Ο γάμος σας εύχομαι να είναι ευλογημένος με πολλά παιδιά!

Αλέξανδρος : Σε ευχαριστούμε, μάνα. Όπου να 'ναι, φτάνει κι ο Γιάννης από τα ξένα! Παιδάκι έφυγε, γιατρός γυρνάει! Όπου να 'ναι θα φανεί!

(Στη σκηνή μπαίνει ο Γιάννης)

Γιάννης : Μητέρα, αδερφέ μου, καλώς σας βρήκα!

Μάνα : Λεβέντη μου!!

Αλέξανδρος : Αδερφέ μου, καλωσήρθες!

Ελευθερία : Καλώς μας ήλθες, Αλέξανδρε!

Γιάννης : Χαίρομαι πολύ που σε βλέπω όλους! Νύφη μου, η ώρα η καλή!

Σταυρούλα : Αδερφέ μου, πόσο καμαρώνω για εσένα! Γιατρός στα ξένα, δεν είναι και λίγο! Επιστήμονας!

Γιάννης : Αν δεν ήσαστε εσείς, η οικογένειά μου, να με στηρίζει, τίποτα δε θα είχε γίνει.

Μορφούλα : Τι νέα, αδερφέ μου, από τα ξένα;

Γιάννης : Στην Ευρώπη ανέπνευσα λευτεριά, Μορφούλα. Έμαθα, διάβασα αλλά και γνώρισα πολλούς σπουδαίους ανθρώπους!

Σταυρούλα : Αλήθεια;

Γιάννης : Ναι, Σταυρούλα. Γνώρισα πολλούς σπουδαίους Έλληνες. Εκεί, στα ξένα, έμαθα κι ένα τραγούδι που έγραψε κάποτε ένας

σπουδαίος Έλληνας, ο Ρήγας! Ακόμα αντηχεί το τραγούδι αυτό στα αυτιά μου! Μου φαίνεται ότι, αν κάνουμε ησυχία, θα το ακούσουμε κι εμείς!

(Τα παιδιά τραγουδάνε το τραγούδι “Όλα τα έθνη πολεμούν”)

Σταυρούλα : Χριστέ και Παναγιά, νόμιζα ότι το άκουγα κι εγώ!

Γιάννης : Και, να ξέρετε, κάποιοι από αυτούς ήρθαν μαζί μου μέχρι την Ελλάδα. Να ξέρετε ότι κάτι σπουδαίο ετοιμάζεται για την πατρίδα!

Μορφούλα : Λες να είναι η λευτεριά της πατρίδας;

Γιάννης : Δε μπορώ να πω πολλά, θα πω μονάχα ένα. Μπορεί ο γάμος του Αλέξανδρου με την Ελευθερία να γίνει στη σκλαβιά, μα, τα παιδιά τους γκιαούρηδες δε θα ‘ναι!

Μάνα : Τι ωραία δώρα μας φέρνεις σήμερα, γιε μου!

Γρηγόρης : Η λευτεριά ζυγώνει, αδέρφια!

(Μπαίνει στη σκηνή τρέχοντας ο Κυριάκος)

Κυριάκος : Αδέρφια, τρεχάτε γρήγορα! Οι Τούρκοι μπήκανε στο χωριό! Αρπάξανε τα παιδιά και τα πάνε στο κάστρο! Πάμε να τους προλάβουμε!

Αλέξανδρος : Άθλοι! Δε σέβεστε τίποτα πια! Μάνα, φέρε μου τα όπλα του πατέρα, σήμερα θα λογαριαστώ μαζί τους!

Σταυρούλα : Αδερφέ μου, δεν είσαι μαθημένος στα όπλα εσύ. Καλύτερα να ενημερώσουμε τον Αναστάση, τον αδερφό μας που είναι κλέφτης, να τους χτυπήσει αυτός!

Γιάννης : Δεν έχουμε χρόνο. Έχει δίκιο ο αδερφός μου. Πάμε γρήγορα, αδερφια!

*(Οι άντρες παίρνουν όπλα και φεύγουν τρέχοντας. Οι γυναίκες μένουν μόνες τους στη σκηνή και είναι ταραγμένες.)
Ακούγονται ήχοι μάχης. Κραυγές και φωνές.*

Μπαίνουν στη σκηνή γυναίκες στη σκηνή.)

Γυναίκα 1 : Γυναίκες, τα κατάφεραν οι άντρες μας!

Γυναίκα 2 : Τα παιδιά είναι ελεύθερα κι ασφαλή!

(Οι γυναίκες της οικογένειας πανηγυρίζουν)

Γυναίκα 1 : Τούρκος δεν έμεινε ζωντανός! Σαν λιοντάρια πολέμησαν οι δικοί μας και τους αφάνισαν!

(Αγκαλιάζονται και φιλιούνται μεταξύ τους)

Γυναίκα 2 : Όμως εσύ, κυρά, πρέπει να κάνεις κουράγιο. Κι εσύ, Ελευθερία!

Ελευθερία : Γιατί; Τι έγινε;

Γυναίκα 1 : Ο Αλέξανδρος. Λαβώθηκε βαριά. Ο αδερφός του προσπάθησε να τον σώσει.

Σταυρούλα : Και; Τι έγινε;

Γυναίκα 2 : Έφυγε ο Αλέξανδρος. Κατάστηθα τον βρήκε η σφαίρα.

Μάνα : Θεέ μου, το παιδί μου!

Μορφούλα : Αχ, αδερφέ μου! Τη μέρα του γάμου σου!

Ελευθερία : Μην κλαίτε, γυναίκες! Ο Αλέξανδρος πέθανε σαν ήρωας! Τώρα το χρέος μας είναι να τον φροντίσουμε και να τον ετοιμάσουμε.

(Οι άντρες κουβαλούν τον Αλέξανδρο στη σκηνή. Ακούγεται το τραγούδι “Αητέ και παλικάρι”)

ΣΚΗΝΗ 5

Μαρία : Τον θρήνησαν τον Αλέξανδρο. Ήρωα τον είπανε. Γαμπρό τον πήγανε στον τάφο του, μιας και γαμπρός δεν πρόλαβε να γίνει.

(Στη σκηνή βρίσκονται ο Γιάννης και η οικογένειά του μαζί με τους φίλους τους σκεπτικοί και στεναχωρημένοι. Μπαίνει στη σκηνή ένας άνδρας με τη συνοδεία του)

Αναστάσης : Καλώς σας βρήκα, αδερφια!

Γιάννης : Αναστάση, αδερφέ μου!

(Αγκαλιάζονται όλοι με τον Αναστάση)

Μάνα : Ήρθες, παιδί μου;

Αναστάσης : Ήρθα, μάνα! Ήρθα με δώρα όμορφα που ο νου σας δεν τα βάζει! Μα, γιατί είστε όλοι έτσι; Πού είναι ο Αλέξανδρος;

Μορφούλα : Καπετάνιε μου, ο Αλέξανδρος δεν είναι πια μαζί μας.

Ελευθερία : Σκοτώθηκε χτες σε μάχη με τους Τούρκους.

Δέσποινα : Δεν πρόλαβες, Αναστάση μου, να τον δεις και να τον καμαρώσεις στους γάμους του. Μήτε κι εμείς.

Αναστάσης : Κι όμως, τον καμαρώνω!

(Η οικογένεια αγκαλιάζεται)

Μαντώ Μαυρογέννους : Πατριώτες, είμαι η αρχόντισσα Μαντώ. Θλίβομαι από την ψυχή μου για το κακό που σας βρήκε. Μα, έχει έρθει η ώρα να λυτρωθούμε από τη σκλαβιά, να εκδικηθούμε για το Αλέξανδρο, για κάθε Αλέξανδρο, που χάθηκε από τους δυνάστες μας! Τέρμα τα ψέματα! Ήρθε η ώρα του λυτρωμού!

Γιάννης : Δηλαδή;

Σανταρόσα : Δε με αναγνωρίζεις, ντοτόρε; Ο Κόμης Σανταρόζα είμαι!

Γιάννης : Κόμη μου, τι κάνετε εσείς εδώ; Πόσο θλίβομαι που έρχεστε τέτοια ώρα στο σπιτικό μου...

Σανταρόσα : Μη στεναχωριέσαι, αμικό. Θυμασαι στο καράβι που ταξιδεύαμε τα λόγια μου; Να 'μαι κι εγω!

Μάνα : Δεν καταλαβαίνω τίποτα.

Μαντώ Μαυρογέννους : Έφτασε η ώρα του ξεσηκωμού, κυρά. Ήρθε η ώρα να διώξουμε τους Τούρκους από τα χώματά μας, να γίνουμε και πάλι το λεύτερο γένος των Ελλήνων! Η επανάσταση έχει σαν λάβα πυρώσει κάθε ελληνική ψυχή απ' άκρη σε άκρη!

Σανταρόσα : Τώρα που μιλάμε η Πελοπόννησος και τα νησιά είναι ήδη στη μάχη, νικάμε παντού!

Γρηγόρης : Συγγνώμη, Έλληνας είστε;

Σανταρόσα : Κάθε μορφωμένος άνθρωπος σε όλο το μόντο είναι Έλληνας, αμίκo. Από την Ιtαλία είμαι, μα, κι εγώ και χιλιάδες άλλοι ακόμα ήρθαμε από όλο τον μόντο για να πολεμήσουμε για την κοινή πατρίδα μας! Τη λευτεριά μας! *Per la nostra liberta!* Κι αν χαθεί κανείς για την λευτεριά του, ωραία θυσία είναι, δε νομίζεις;

Μαντώ Μαυρογέννους : Δεν έχουμε καιρό. Ήρθε η ώρα να σκοτώσουμε τον Ραγιά μέσα μας, να διώξουμε τους τυράννους! Σας καλώ, στο όνομα των ανθρώπων μας που χάσαμε από τους Αγαρηνούς, στο όνομα των προγόνων και των παιδιών μας, στο όνομα της Ελλάδας και της Ελευθερίας να πάρετε τα όπλα και να ενώσετε τις δυνάμεις σας με όλους τους λεύτερους ανθρώπους!

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ : Είμαστε μαζί σου, καπετάνισσα.

Μαντώ Μαυρογέννους : Ελάτε, αδέρφια, να σας ορκίσω με την ιερή σημαία του νησιού σας μπροστά στον τάφο του Αλέξανδρου, κι ας γίνει το αίμα του το τελευταίο που χύνεται για την πατρίδα μας.

(Συγκεντρώνονται μπροστά από τον τάφο του Αλέξανδρου. Όλα τα παιδιά, πάνω στη σκηνή αλλά και στην πλατεία ακουμπουν τον ώμο του μπροστινού τους)

Μαντώ Μαυρογέννους : Παπά, έλα να ευλογήσεις τον αγώνα μας.

(Ο παπάς κάνει το σημείο του σταυρού κι ευλογεί τη σημαία και τους αγωνιστές. Ανοίγει το χαρτί με τον όρκο και το κρατάει μπροστά από την Μαντώ.)

Μαντώ Μαυρογέννους : Θα επαναλαμβάνετε μετά από εμένα.

«Ορκίζομαι στον Θεό μας!

Ορκίζομαι στην Ιερή και δύστυχη πατρίδα μας!

Ορκίζομαι στη τιμή των γυναικών και τη ζωή των παιδιών μας!

Ορκίζομαι στα ιερά κόκαλα των προγόνων μας

ότι θα πολεμήσω με όλες μου τις δυνάμεις

για τη λευτεριά της πατρίδας μου.

Ότι δε θα εγκαταλείψω τους συντρόφους μου.

Ότι θα αγωνιστώ για τη δικαιοσύνη, για το κοινό καλό.
Ορκίζομαι ότι θα πολεμήσω για την Πίστη του Θεού την Αγία και της
Πατρίδος μας την Ελευθερία.
Ελευθερία ή Θάνατος!»

ΣΚΗΝΗ 6

(Τα τρία κορίτσια βρίσκονται πάλι στο δωμάτιό τους)

Μαρία : Την παντρεύτηκε τελικά την Ελευθερία ο Αλέξανδρος.
Όπως το είχε πει, έτσι κι έγινε.

Ελπίδα : Μόνο που δεν παντρεύτηκε την Ελευθερία του
παπα-Κώστα, την Ελευθερία της Ελλάδας παντρεύτηκε.

Νίκη : Κι άλλοι πολλοί σαν αυτόν έζησαν ήρωες.

Ελπίδα : Ποιοι ήταν τελικά οι αληθινοί ήρωες της Επανάστασης του
1821;

Μαρία : Ήρωας ήταν ο παπάς που με κίνδυνο της ζωής του
μάθαινε στα παιδιά γράμματα και την αγάπη για την λευτεριά!

Ελπίδα : Ήρωες και τα παιδιά, που μέσα στα άγρια σκοτάδια
έτρεχαν στα ξωκλήσια και στις ερημιές για να μάθουν “του Θεού τα
πράγματα”.

Νίκη : Ήρωες και αυτοί τα προστάτευαν, κι ας ρίσκαραν τα πλούτη
τους και τη ζωή τους.

Μαρία : **Ηρωίδες** οι μανάδες που γεννάγανε τα παιδιά τους
γνωρίζοντας ότι φέρνανε σε έναν τόπο σκληρό μας σπουδαίο.

Ελπίδα : Ήρωες κι αυτοί που σπουδάσανε και φέρανε τις γνώσεις
τους και το άρωμα της λευτεριάς από τις χώρες του πολιτισμένου

κόσμου στον τόπο τους, όχι για να κερδίσουν χρήματα και δόξα, μα για βοηθήσουν τους συμπατριώτες τους!

Νίκη : Ήρωες οι ξένοι που ήρθαν στην πατρίδα μας για να υπερασπιστούν τα ιδανικά κάθε λεύτερου ανθρώπου. Και πολλοί από αυτούς έδωσαν τη ζωή τους, όπως ο Μπαίρον στο Μεσολόγγι και ο Σανταρόζα στην Πύλο.

Μαρία : Ήρωες όσοι έδωσαν τα πλούτη τους και τα νιάτα τους για την Ελλάδα, όπως η Μαντώ.

Ελπίδα : Ήρωες κι εθνομάρτυρες όσοι έχασαν τη ζωή τους στη μάχη τους για τη δική μας λευτεριά.

Μαρία : Να, ποιοι είναι οι αληθινοί ήρωες.

Νίκη : Κι όλοι αυτοί μας άφησαν τρεις λέξεις στη διαθήκη τους.

Μαρία-Ελπίδα-Νίκη : ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ή ΘΑΝΑΤΟΣ!

ΤΕΛΟΣ